

אמר עזמור

תליפון צבורי יש לשכונה זו שהיא עיר ואם בירושלים עיה"ק, ומכשיר חשוב זה התקינו חכמי השכונה מימי המאורעות על כל צרה שלא תבוא, וחנה באו הנבאים והחליטו לעשות קימוצים בתי-ליפון העולה בס"ה לעשר לירות לשנה ולבטל או-תו מראש השנה של הנויים.

אמנם בסחון היא מדה גדולה ויפה אצל אחב"י ומכש"כ אצל הנבאים ממאה-שערים ושומר פתאים ה', אבל הו"ל אמרו: "טוב בסחון עם תליפון", לרכות בלילות, ואקמצא ברקמצא חרכה פעם עיר גדולה בישראל...

אנב, שמחנו מאד לקראת הבשורה הטובה של הוולת החשמל בת"א מן 50 מיל עד 30 מיל על כל קילרוואט, והשאלה היא: אימתי יוכו גם אנשי ירושלים לבשורה טובה כזו?

בנראה. שהנחה זו בבת"א נעשתה לכבוד בפורו של לורד רידינג, נשיא החברה של החשמל, האם עלינו לחכות להנחה בירושלים עד שיבואו נשיאי "בלפור ובטלי" גם לעירנו?

אשרי מי שזכה להיות תושב ואורח בעיר העברית הראשונה: אור בזול, מים בזול, מכונות בזול ואפילו חום השמש יותר בזול...

ולסוף דברים אחרים על "המכבי" בעירנו ועל המסכה לכבוד יובל העשרים שלו.

לא אדבר על "המכבי" הגדול שאול טשרני-חובסקי, שישב בראש המסובים כאליל יוני על בנו באולימפיא, ושאל לתומו: "הנם שאול במכבים?". והלא כבר כתב עליו פיסן אחר את החרוז המוצלח הזה:

"המשורר בחדר, שנולד מהול—
הומירוס העברי, טשרניחובסקי שאול".

ובעיני ראיתי בשבת זו בקצה הרחוב של אליעזר בן-יהודה פבוצת ילדים עברים, ששחקו בכדור רגל בתוך מנרש קטן ונקי, שהכינו והתקינו בעצמם עם שני שערים סטנים, כדיכעי למיהוי, ועפ"י כל דיני ה"פוטבאל".

והנה עבר שומר כריטי ארוך ועמד לפני המנרש להסתכל במשחק, וכשהגיעה התלהבות של הילדים לפני "נאל ישראל" התלהב גם השוטר והתחיל מניע בידיו וברגליו לסייע מרחוק ל"מכבי" בים" הסטנים, עד שהרים את שתי רגליו הארוכות מעל לגדר ונכנס בתוך ה"מאטש". ומה היה הסוף? — הוא פבל "נול" מהקטנים וצחק ממנו לב.

הוא אשר אמרתי: השפה היחידה והמשותפת שבינינו ובין האנגלים היא שפת ה"ג'י.ס", ומשחק יפה אחד של "המכבי" עם המשטרה הב-ריטית מעילה יותר מאלפי פנישות ונאומים...

ופעם שמעתי שני ילדים. אחד בנו של "מכבי" והשני בנו של "הפועל" שהתנחלו ביניהם בדברי תורה של הספורט.

— הר"ת של ס"כ ב"י, אמר "הפועל" הסמן כדי להקניט את חברו, הם: **ב**חנה **ב**לבים **ב**ארץ **ב**שראל.

ולא טמן ה"מכבי" הסמן את לשונו בכיסו וענה: והר"ת של פ"ו ע"ל הם: **פ**ר **ו**שור **ע**לו **ל**ארץ...

לא לחנם ישנם שני מנרשים ספורטיביים בירושלים.

בשבילו, וע"ז ענה רידינג:
"אוישקין יקירי! אין לי זמן... אני מסתר אל הנציב..."

איננו בקי כ"כ בפוליטיקה הנכונה ונגם כל הענין של "השלחן העגול" בין ישראל וישמעאל, לבושתו ולחפתי, אינו מוחזר לי ביותר, אבל עד כמה שאני "מריח מן הצד", נדמה לי כי מה שלא הצליח ר' היים יעלה אולי בידי ר' איזיק...

ר' היים לא זכה. כידוע, לעבר את הירדן ועכשיו "בא מוחמד אל החר" ובקורם של המלך מעבר הירדן והכריב החולם בשבוע זה בעירנו הלא יוכיח... ואולם חוששני מאד כי "ההר" יוליד עכבר וסופו של השלחן העגול שלנו יהיה חלילה בסופו של השלחן העגול עם גאנדי מהודו ועד כוש...

ואם אינני טועה, הרי כל עצם בקורו של הלורד היהודי בארצנו הוא מעין תשובה מלונדון לקונגרס של שכנינו בירושלים, בחינת: שווי משקל ומשטוש...

ואם איני טועה, הרי גם מלך-הנעלים שבא באורנו ברמות של נעל עד רמלה, הוא קצת "מחונן" שינו. ולפי דברי העתון הפולני "נאש פשגלונד", הריהו יהודי מומר ושמו **ב** א **ט** א הוא רק ר"ת של **ב**ן **א**ברהם **ט**א **א**דרוס מעירה פולנית, שבה עסק במלאכתו של ר' יוחנן הסנדלר, ומשום שהמציא עקבות של עץ לנעליו עלה לגדולה. וכבר אמרתי, כמדומני, במקום אחר כי הרחוב של תרב קוק ו"חדסה" בעירנו נקרא ע"י הממשלה בשם "אבן ב"א ט"ו ט"ה" על שם המחסנים של באמא הנמצאים למול הרחוב הזה.

ועכשיו, רבותי, נניח—כמו שאומרים— את הבן מלך ונקח את הבת-מלכה, כלומר את האחיות הרחמניות שהיו שובתות ב"בקר חולים הוספיטאל" בעירנו...

נדמה לי כי כל המררם הזה עם המשטרה וכל עצם השביתה במוסד זה אינו מעשה ידי מפ"י ולא של האחיות בלבד אלא של הנבאים בעצמם...

ואילולא דמסתפינא הייתי אומר כי קנוניא עשו הנבאים עם האחיות והבטיחו להן מנה יפה כדי להכריז שביתה, וכפי שאומרים—מה לא אומרים אצלנו?—כבר הריצו הנבאים אלפי מכתבים לנדיביעם בכל קצו ארץ על המצב הקשה והאיום שהביא את האחיות הס"כ נ"ו ת לידו שבי-תה ר"ל, מחמת שהמוסד לא יכול לשלם להן את שכרן במשך תשעה ירחים שלמים, ורחמנות גדולה על האחיות הרחמניות...

ואולם אינה רומח שמיעה לראיה. וע"כ הת-חכמו הנבאים—כך מספרים בעיר—הזמינו צלם מיוחד לצלם את כל השביתה על אחיותיה ועל שוטריה ונבאיה, וצרפו את התמונות למכתביהם, מחמת שזוהי סגולה בדוקה ליניקה ולקבלת "רי-ציפסיים" ע"י הדאר...

אבל מי ישים לב לדברי רכילות ולשון הרע של הליצינים?—עפרא לפומסן!
ומחלת הקימוצים והקימוצים תספה, לא עלי-כם, גב את הנבאים של מאה-שערים.

שבוע של מלכים, EX-מלכים ומשנה-מלכים. וטודה אני ומתודה כי לא התאכסנתי עם הפעם מחמת שאין דרכי לעמד במקום גדולים ובסוד מלכים לא תבוא נפשי, אף לא הייתי בין מדריכו של הלורד רידינג ולא אנו הובלתו בשבת-קדש לק"ס צפת—אנב. ה"דבר" חטף את המנוחה של "שומרי-שבת" מחברו "קול ישראל" ומגלגלין זכות ע"י זכ"א י... אבל, עד כמה שאני קורא בעתונים את נאומיו של הלורד כת"א ובמושבות ושומע גם מן הצד, כדרכי בקדש, מוצא אני בו—ל ב ע ב ר י. לב-זהב, לב טוב ומלא רחמים לעמו, כמאמר הפתגם הידוע: "גוד את האנגלי ותמצא את היהודי"...

ואם איני טועה, הרי זוהי הפעם הראשונה שהוא נמצא כיהודי בין יהודים בארץ-יהודים ובעיר שכלה יהודים, ודבריו שנאמרו באנגלית שם בת"א הרי פירושם בעברית: "בתוך עמי אנכי יושב". וזוהי כמדומני, הפעם הראשונה במשך אלפים שנה שוכחה ירושלים לראות בתוכה משנה-למלך יהודי, הנשר הגדול המנביה לעוף בלי אורון כבאא, ומעופו גדול ואופסו רחב ונר-אה תחת כל שמי אנגליה וא"י...

ואתם הלא ידעתם כי אין דרכי חלילה להת-פעל "מדבור טוב" ואומר אני תמיד, "מדבור לא יצא עיבור", אבל—למה אכחז?—בזמן הקור וה-קפאון ששרר בזמן האחרון בירושלים ובארץ עד שנקפא גם ים-המלח והגברת לוט לבשה פרווח לבנה וגדולה—בשעה זו, מ ל ה מ ה אחת מפי רידינג עלולה להחם לא רק את הלככות כי אם גם את מזג האויר עצמו, ושנוי-הוסת בעירנו הלא יוכיח...

ולא עוד אלא שמלה טובה אחת מפיו של לורד רידינג מא"י, עלולה להכניס איר וזרם חשמלי בלב היהודים אשר בגולה. יותר מכל המכון של רוטנברג...

ועכשיו, ששמעו הילדים מפיו ממש כי אין איש יודע מה צפון לו בעתיד: "היום משנה-למלח ומחר משנה-למלך", אומר כל ילד בלבנו: "בזה ראה וקדש"—כך גם אני רוצה להיות!

ומה עליו לעשות בשביל להיות למפורסם, למ כובר, לאדם-המעלה וללורד וידינג?—עליו להיות מלח. וע"כ החליטו תלמידי הנימנסיה "ברצינות גמורה" לעזב את ספסל הלמדנים ולהיות למלחים, ולע"ע נספחו ל"צי" של הגודר, תחת ראשותו של האמירל לינוביץ ב"שכטור" שלו אשר בת"א...

ומובן מאליו, שלא חביתי להזמנה לפנישה המצומצמת של יחידים-סגולה ותריסר ב"כ המוסדות עם רידינג בקרן-הקימת, ולא אספר לכם את אשר שמעתי וראיתי מבעד-לחרכים בשעת הדרשה: את גאומ-הברזל של היו"ר ואת הנאום המיוחס של הועד-הלאומי ואף לא את תשובתו היפה של הלורד רידינג, אבל יכול אני לגלות לכם רק סוד אחד: לזקן-הצעיר הזה יש לא רק לב עבדי כי גם אזנים לו לשמע, עיניו לא טחו מראות והעיקר—שיש לו פה וידבר שם בלונדון...

כשנמר הלורד את נאומו האנגלי, בקש היו"ר לתרגמו לעברית בשביל המסובים ואולי גם